

Juraj Vittek

Dokonalá láska vyháňa strach

Koreňom strachu je paradoxne láska. Kto nemiluje, nemôže sa báť. Existujú však rozličné druhy lásky. Ak milujem svoje veci, mám strach, že ich stratím. Ak milujem svoju dobrú povesť, bojím sa, že ju stratím. Ak milujem svoje deti, bojím sa, že ich stratím. Ak chcem prekonať strach, potrebujem istotu väčšej lásky, než tej, ktorá spôsobuje môj strach. Strach zo smrti je dôsledkom lásky k životu. Dieťa sa napríklad bojí prirodzene bolesti (lebo má rado svoje zdravie), ale istota matkinej lásky, jej ruky, ktorá stíska ruku dieťaťa, zaháňa strach.

Strach a obava je jedným z najmocnejších prostriedkov manipulácie, tlaku a moci. Strach je mocným prostriedkom politickej a ekonomickej manipulácie. Zasievať strach je jedným z klasických prostriedkov boja.

Existuje aj iný strach, ktorý Písmo nazýva „bázeň Božia“ (timor Dei). Nie je to strach v klasickom zmysle slova, prekladáme ho ako bázeň. Ide o rešpekt voči Bohu a jeho autorite. V konečnom dôsledku najdôležitejším prejavom bázne voči Bohu je obava zo straty samého Boha, čo obyčajne privádza človeka k správne usporiadaniu všetkých ostatných dobier v živote, o ktoré sa bojím. Nedokonalý strach z Boha je strach z toho, že Boh ma potrestá, teda mi zoberie nejaké pozemské dobro (je dôsledkom lásky k svetu). Dokonalá bázeň pred Bohom sa bojí straty samého Boha, je dôsledkom lásky k Bohu. Aj neveriaci ľudia sa zvyknú k Bohu obracať, keď začnú mať strach (zo smrti, zo straty niečoho dôležitého v živote). Ako zvolal na poli istý muž, presvedčený ateista, keď prišla náhla búrka a ocitol sa sám uprostred poľa: „Bože, verím ti, si!“ V strachu sa spontánne obraciame k niečomu, čo nás presahuje, uvedomujeme si ohraničenosť a závislosť vlastnej existencie, prebudí sa náš

náboženský zmysel. Kto miluje Boha, bojí sa, že ho stratí. Ale existuje dokonalá láska, ktorá zaháňa dokonca aj samotný posvätný strach zo straty Boha. Je to láska plná dôvery, že Boh je väčší ako moje srdce. Ako sa vyjadrila svätá Terezka o Vianociach: „Nemôžem sa báť Boha, ktorý sa pre mňa stal takým malým. Milujem ho, lebo on je iba Milosrdenstvo a láska.“

V tomto zmysle možno povedať, že človek, ktorý sa bojí Boha (teda ten, kto miluje Boha), sa nebojí nikoho. A kto sa Boha nebojí, bojí sa hocičoho, pretože sa rozpúšťa v láskach pominuteľných a neistých vecí. Jednou z takých neistých vecí je verejná mienka, mediálny názor, „politicky korektné“ zmýšľanie, ktoré je zhodné zo spoločenským presvedčením. Kto nie je v súlade, je znemožňovaný, zosmiešňovaný, diskreditovaný, diskriminovaný... Láska ku Kristovi a jeho Cirkvi dnes pozýva kresťana k nekonformnému zmýšľaniu, dáva mu odvahu k postojom, ktoré neschvaľuje verejná mienka. Naopak, svetský človek, nedokáže nájsť takúto odvahu.

Doba, ktorá stratila bázeň pred Bohom, je dobou toľkého strachu, mnohých druhov strachu. Vieme, že prvými programovými slovami bl. Jána Pavla II. boli slová: Nebojte sa! Vedel, čo je charakteristikou našej doby: „Na sklonku druhého tisícročia potrebujeme azda väčšmi než kedykoľvek predtým počuť slová vzkrieseného Krista: „Nebojte sa!“ Potrebujú ich národy celého sveta. Treba, aby sa v ich vedomí obnovila istota, že jestvuje Ktosí, kto drží v rukách osudy tohto pominuteľného sveta. Ktosí, kto má kľúče od smrti a podsvetia. Ktosí, kto je Alfou a Omegou histórie človeka. A tento Ktosí je Láska. Láska, ktorá sa stala človekom, láska ukrižovaná a vzkriesená. Láska neprestajne prítomná medzi ľuďmi. Amen.

*Dobroreč, duša moja, Pánovi!
Ó, Hospodine, či si Veliký!
Nádhrou si sa priedel
a velebou.*

*Do svetla
obliekaš sa ako do rúcha,
roztváraš nebo ako stan.
Na vodách buduješ si siene,
Z oblakov robíš záprahy,
na krídlach vetra uberáš sa.
Víchrice sú Ti poslami,
oheň Ťa ako sluha poslúcha.*

*Zem položil si na piliere,
na večné veky bude stáť.
Prúdmi vôd si ju zakryl
ako rúchom,
a boli kedysi i na horách.
Pred Tvojou hrozbou odtekali,
rachotom Tvojho hromu
zahnané.
Vrchy sa vynorili, klesli údolia
na miesto, kam si prikázal.
A položil si hradbu medzi vody,
aby už viacej nezakryli zem.*

*Pramene do potokov vypúšťaš.
Pomedzi vrchy pretekajú
a napájajú poľnú zver
a divým oslom zahášajú smäd.
Nad nimi býva vtáctvo nebeské
a vydáva hlas medzi vetvami.
Zvlažuješ hory zo svojich siení,
a zem sa sýti Tvojím ovocím.
Tráve dáš pre hoviadko rásť
a pre človeka plodine tak,
aby vyviedol chlieb zo zeme,
i víno, čo mu srdce poteší,
aby sa leskla od oleja tvár
a bol by chlieb, čo telo nasýti.*

Verní priatelia

Už prešlo pár týždňov od parlamentných volieb. Hlasy sú spočítané, víťazné šampanské je dopité a aj dohody sú takmer hotové. Rozhodnuté je, kto bude v koalícii, kto v opozícii. Jedni sa tešia na nové miesta, iní sa začínajú obzerať po novej práci. No a niektorí si spomenuli na starých známych. „Haló, si tam? Tu je... veď vieš kto. Počúvaj, chcem ti zagratulovať k tým vyhratým voľbám. Ste dobrí. A hej, ty máš teraz na starosti obsadzovanie tých voľných miest, čo? Mohol by si myslieť aj na mňa, na starého priateľa?“ „Jasné, uvidím, čo sa bude dať,“ zaznieva neraz diplomatická odpoveď. Po ukončení telefonátu ostávajú u adresáta iba zmiešané pocity a množstvo otázok v hlave. Ozval by sa ten človek aj inokedy? Priznal by sa ku mne, k nášmu „starému priateľstvu“, aj keby som nebol na strane víťazov?

„Vy ste moji priatelia,“ zaznieva z Ježišových úst. Nehovorí to preto, že od nás niečo potrebuje. Skôr naopak, chce, aby sme sa k nemu nebáli pristúpiť! On dobre vie, čo sa nachádza v človeku. Ako rýchlo sa dokážeme deliť, ako si vieme vyberať, s kým áno a s kým nie. Ako sa snažíme dostať na stranu silného víťaza, niekedy „za každú cenu“. On je víťaz nad smrťou, on je víťaz nad zlom. On sám sa rozhodol, že nám uľahčí cestu k sebe. Žiada iba jedno: „Aby sme ostali v jeho láske a milovali sa navzájom, ako on miluje nás!“

No napriek tomu, že o tomto pozvaní a možnosti vieme, naše slabosti a hriechy nás pobádajú k tomu, aby sme medzi sebou navzájom súťažili. Aby sme zdôrazňovali rozdiely medzi nami a oddeľovali sa. V tejto pozícii sa veľmi vzdalujeme tomu, k čomu nás pozýva Ježiš. Tieto snahy sú opakom toho, čo nás učí jeho láska, jeho priateľstvo k nám. Naše každodenné prežívanie je, žiaľ, vo veľkej miere úplne iné ako u prvých kresťanov v *Skutkoch apoštolov*: „medzi nimi nebolo núdzneho“ (Sk 4, 34). Aj keď v tejto stati sa poukazuje skôr na hmotný majetok, schopnosť deliť sa nepochádza z prebytku, ale zo srdca. To znamená, že u prvých kresťanov najprv muselo byť priateľské srdce, aby mohli byť aj „priateľské skutky“. Priateľstvo, ku ktorému nás pozýva Ježiš, je vždy spojené s prijatím seba, iných a samého Boha. Skutoční priatelia vždy hľadajú to, čo ich spája. Prítom rešpektujú svoju originalitu a v niektorých veciach aj odlišnosť. Lenže tým prvoradým, o čo sa opierajú a ku komu sa hlásia, je Ježiš, ktorý ich zjednocuje. Mnohí tejto snahe neprajú. Chcú nás zmiast'. Túto skutočnosť výstižne vyjadril v jednom zo svojich článkov spišský súdny vikár Ján Duda: „Kresťanstvo už z princípu nie je ani pravcové, ani ľavicové, nie je ani socialistické, ani liberálne. Nie je politikou, ale náboženstvom. Kresťanstvo je jednoducho kresťanské, lebo je odvodené od Krista.“ Od nášho priateľstva s ním.

Pravým obrazom priateľa je Kristus. Stojí pri nás v dobrom aj zlom, rozvíja naše dobré vlastnosti a napomína nás za naše hriešne skutky.

JOZEF KOZÁK

Nasledujúce tri dni sú Prosebné dni. Obsahom prosebných dní sú prosby za úrodu. Záväzný je jeden deň.

Na budúcu nedeľu 17.mája bude zbierka na katolícke masmédiá.

Birmovná katechéza: Bude v piatok 15.5. po večernej sv. omši.

Prvé sv. prijímanie: V nedeľu 17.5. pri sv. omši o 10:00 hod. budú deti prvý raz prijímať Pána Ježiša. V sobotu 16.5. o 9:00 hod. deti pôjdu na prvú sv. spoveď. 9:45 - možnosť sv. spovedi pre rodičov a rodiny. Modlíme sa za deti i za ich rodiny, aby im Pán pomáhal vytrvať vo viere.

Veľmi sa mýlite

Tu prišli k Ježišovi saduceji, ktorí tvrdia, že niet zmŕtvychvstania, a pýtali sa ho, ktorému zo siedmich mužov bude pri vzkriesení patriť žena, keď ju všetci siedmi mali za manželku. Ježiš im povedal: „Keď ľudia vstanú z mŕtvych, už sa ani neženia, ani nevydávajú, ale sú ako anjeli v nebi. Boh nie je Bohom mŕtvych, ale živých. Veľmi sa mýlite“ (porov. Mk 12, 18-27).

Dnešní „saduceji“ argumentujú podobne materialisticky ako tí vtedajší: „Vzkriesenie? Nezmysel. Veď by sa do toho neba všetci ľudia ani nepomestili!“ čo im na to povedať?

Pane,

nemôžem argumentovať znalosťami a dôkazmi, keď som v nebi nebola. Môžem argumentovať len tým, v čo verím, a to oni neprijímajú. Nikdy som im však neskúsila povedať to, čo ty: „Veľmi sa mýlite.“ Čítam túto geniálnu vetu znova a znova a predstavujem si tvoj hlas a intonáciu, s akou si ju vyslovil. Niekedy to skúsím. Poprosím ťa o pomoc, aby som ju vyslovila s istotou viery, s láskou a s tvojím pokojom - schválne, čo to s nimi urobí. Mňa by to pravdepodobne nahlodalo a donútilo pátrať po pravde. Pane, prosím, vyveď nás z našich omylov.

Marie Svatošová „Tykadlom Viery“

Sväté omše v týždni po 6.Veľkonočnej nedeľi- (B)

11.V. pondelok

09:30 sv. omša v Marianke (kňazská rekolekcia)

12.V. utorok

18:00 Za Ľ Cypriána a Valériu Fabiankovičových a syna Teofila

13.V. streda **svätá omša z nasledujúcej slávnosti**

18:00 Za Ľ z rodiny Stranovskej

14.V. štvrtok - **Nanebovstúpenia Pána – slávnosť- prik.sviatok**

18:00 Za farníkov

15.V. piatok

18:00 Za Ľ Štefana a Annu Kulifajových a dcéru Annu

16.V. sobota

08:00 Za Ľ Jozefa Dzibelu a rodičov

Upratovanie kostola č.d. 28 - 51

17.V. 7.Veľkonočná nedeľa

08:00 Za Ľ Mariannu Gschwengovú (1. mesiac)

Lektori: Blahová M., Jurčovičová M.

10:00 Za prvoprijímajúce deti a ich rodičov

Lektori: Polakovičová Z., Kordošová A.

14:00 Posvätný ruženec, litánie

Liturgický kalendár

11.V. pondelok Bl. Sára Salkaháziová, panna a mučenica

12.V. utorok Sv.Nerej a Achilej, mučeníci

13.V. streda Bl. Panna Mária Fatímská

14.V. štvrtok **Nanebovstúpenie Pána – prikázaný sviatok**

15.V. piatok Sv. Servác, biskup

16.V. sobota Sv. Ján Nepomucký, kňaz, mučeník

Kotva

Pred nami sa vynára otázka, ako možno upevniť koniec lana na našej strane. Ak sa nablízku nájde mohutný a urastený duchovný strom, nebude to taký veľký problém. Často však žijeme, obrazne povedané, v duchovnej pustatine, kde rastie len duchovná burina, alebo kde-tu nejaké trsy prhlavy či zvädnutých púpav. Priviazať koniec lana na takúto „kotvu“ by bolo bláznivé. Skutočnú kotvu treba upevniť v hlbine! Na začiatku tejto knižky sme sa už o nej zmienili a postupne sa ukáže, že slovo hlbina nás bude sprevádzať aj v jej ďalšom texte.

Kvalitnou kotvou je poctivé rozhodnutie pre novú cestu, ktorá je v protiklade s povrchnou, formálnou dobrodružnou šou alebo výletným experimentom sľubujúcim veľa adrenalínu.

Z času na čas sa stretávam s ľuďmi, ktorí si len povrchne prečítali podobenstvo o rozsievачovi a pri svojej konverzii, vnútornom obrátení, hoci ich zrno padlo trebárs len na skalnatý povrch, nehľadali ďalej úrodnú pôdu, kde by doslova a do písmena „zakotvili“.

Ak máme kotvu upevniť o pilier, treba ho zatĺcť čo najhlbšie, a na to potrebujeme *pravidelné* a *silné* údery troch kladív:

- prvým je modlitba,
- druhým štúdium Svätého písma,
- tretím sviatosť.

A to v poradí, v akom sú uvedené, a súčasne stále v istom cykle.

Nemožno však poskytnúť presný návod, ako pristupovať k jednotlivým úderom. Psychológovia, psychiatri, učitelia a duchovní to majú s dávaním rád trochu zložitejšie ako napríklad automechanici. Boh totiž na rozdiel od automobiliek tvorí originály. Preto ani nemožno poskytovať univerzálne platné rady, ktoré by sa hodili každému jednotlivcovi. Niektorí ľudia sú talentovaní viac umelecky ako technicky a na duchovný pilier používajú tzv. mäkkší úder, ako to zvyčajne robia ich protiklady. Svoj vlastný úder na duchovnú kotvu inak vníma introvert, inak extrovert, cholerik alebo flegmatik, piknik alebo astenik...

V tomto zmysle rodičom odporúčam, aby sa nesnažili vnucovať deťom svoj vlastný duchovný štýl. Odovzdávajme im vieru, jej obsah a zmysel, ale nevnučujme im individuálne spôsoby jej stvárnenia. Veď práve my nemusíme byť pre ne tým najlepším vzorom. Tým nám všetkým môže byť Ježišov postoj k Samaritánke pri Jakubovej studni. Kedykoľvek čítam, že v rozhovore s ňou ani nekatechizoval, ani nemoralizoval, ani sa neopieral o cirkevné právo, hneď mi je jasné, že mu chýbalo solídne teologické vzdelanie.

Ak už máme k dispozícii tie tri kladivá, nesnažme sa vytvoriť, tak ako sa to požaduje pri súťažiacich v krasokorčuľovaní, nejaký umelecký dojem, ale usilujme sa o vlastný, technicky dobre vykonaný úder. Nesnažme sa byť duchovnými manekýnmi, ktorým záleží na zbožnom výzore, ani sa nehanbime občas byť tiež unavenými duchovnými nádenníkmi.

V predchádzajúcom odseku som konštatoval, že sme sa stali povrchnejšími a posvätné nám akosi zovšednelo.

V tejto súvislosti sa mi vynára v pamäti obraz istého pána profesora, ktorý sa venoval zberateľstvu. Jeho koníčkom boli citáty z erbov. Šľachtické rody alebo biskupi majú vo svojich erboch vpísanú krátku myšlienku, ktorá má charakterizovať ich snahu alebo životné zameranie.

Keďže každý zberateľ má vo svojich zbierkach exponáty rozličnej hodnoty, spýtal som sa pána profesora, ktorý citát považuje za najcennejší. Predpokladám, že všetky poznal

spamäti, lebo dlho nerozmýšľal a po chvíľke vyslovil vetu: „Len zovšednieť mi nedaj, Bože!“

Snažme sa teda naozaj zabrániť tomu, aby sa nám všetko stalo všedným. Ak nebude v našom živote nič posvätné, nič sväté, všetko bude len obyčajné.

V praxi sa denne stretávam s ľuďmi, ktorí laná svojho života, manželstva, rodičovstva alebo profesie vešajú na kadejakú všednosť, obyčajnosť, povrchnosť a hodnotovo povädnutú púpavu. Preto sa ich cesty končia pádom.

Nekladú si otázky, či ich ukotvenie unesie ťarchu života. Väčšinou si totiž nekkladú žiadne otázky.

„Lepšie je byť ropuchou na skale, dážďovkou v prachu a hadom v močiari ako človekom bez otázok.“

Uzol

Ak sa naše rozhodnutie stalo kotvou, uzlom sa stáva naša vôľa.

Žiaľ, poradiť si s vôľou nie je ľahké. Moderný človek nerád používa vôľu, lebo často ani nevie, že niečo také patrí do výbavy jeho človečenstva.

S pevnou vôľou sme sa už stretli v príbehu o krásnej Sapientii, kde najmladší z bratov s takým odhodlaním hľadal pevný základ pre svoju stavbu na púšti, až si do krvi zodral ruky.

S opačnými postojmi sa dnes stretávam u drvivej väčšiny mojich klientov, ktorí prichádzajú za mnou do ordinácie a žiadajú si lieky na osobné problémy, ktoré by však mohli prekonať vlastnou vôľou. Načo však používať vôľu, keď ju možno nahradiť chémiou?

Žiaľ, bez pevnej a trénovanej vôle neprekonáme nijakú prekážku. Zrútime sa hneď pred tou prvou. Ako hovorí stará pravda, ak chceme niečo získať, musíme pre to niečo urobiť. Koľko stratených, doslova zakopaných hrívien môžeme okolo seba vidieť, keď ľudia obdarení veľkými schopnosťami a dobrými predpokladmi na ich rozvoj zahodia svoj talent len preto, že im chýba pevná vôľa. Slabosť ľudskej a predovšetkým od detstva nepestovanej vôle je príčinou nevier, rozvodov a potratov.

Aj viera je hrivna, dar od Boha. Ak sa má stať životným štýlom, okrem rozumu a citu si vyžaduje aj schopnosť vedieť sa pre ňu rozhodnúť v spojení so silnou vôľou.

Čím silnejšia bude naša vôľa, tým silnejšie budú aj naše väzby na vlastné rozhodnutia.

Max Kašparů „Po lane ku Kristovi“

Živý Ježiš

Keď ku mne prišiel po prvý raz, mal asi sedemnaásť rokov. Vyzeral dosť otrasne: staré ošúchané nohavice, vyťahaný sveter, mastné vlasy splývajúce na ramená a v tvári beznádej. „Ty si farár?“ Hovorím: „Áno, čo si praješ?“ „Musíš mi povedať niečo o Ježišovi Kristovi, pretože nikto iný mi už nepomôže.“

Kde sa to ten chlapec dozvedel, to neviem. Jeho život bol dosť ťažký. Od desiatich rokov žil len s otcom. Rodičia sa rozviedli a otec si vodil domov iné „maminky“. Dospievajúceho chlapca zasväcoval do tajov života, údajne „aby sa nestratil“. Chlapec začal chodiť po krčmách, a keď mu to ďalej neprinášalo uspokojenie, začal brať drogy. Keď sa ocitol prvý raz na fare, bol skutočne na pokraji zrútenia - ľudská troska.

Dnes už môže svedčiť o tom, čo pre neho Ježiš urobil, ako zmenil jeho život. Mnohí sa mu snažili pomôcť, ale bolo to zbytočné, dokiaľ nespoznal samotného Ježiša Krista. Ten ho svojou mocou a svojou láskou oslobodil od všetkého, čo zväzovalo jeho dušu, takže konečne našiel skutočný život.

Jozef Šuppa SJ „Sýtiť srdce i ducha“

Strašiak do maku

Raz jeden poľovník zranil stehlíkovi krídelko. Nejaký čas sa vtáča živilo tým, čo si našlo na zemi. Potom prišla strašná treskúca zima.

Keď jedného chladného rána hľadal stehlík niečo pod zub, sadol si na strašiaka. Bol to veľmi úctivý strašiak, veľký priateľ strák, sojok, vrán a rozličných iných vtákov.

Mal telo zo slamy, navlečené do starého slávnostného obleku, ako hlava mu slúžila veľká oranžová tekvica, zuby mal z kukurice, namiesto nosa mrkvu a dva orechy ako oči.

„Ako žiješ, stehlíček?“ spýtal sa strašiak zdvorilo ako vždy.

„Je to zlé,“ vzdychol si stehlík. „Mrznem a nemám sa kam schovať. O jedle ani nehovorím. Myslím, že sa nedožijem jari.“ „Neboj sa. Schovaj sa mi pod kabát. Čaká ťa tam suchá a teplá slama.“

A tak si stehlík našiel byť v slamenom srdci strašiaka. Ale čo s jedlom? Pre stehlíka bolo stále ťažšie nájsť si nejaké semienko alebo bobuľku. Jedného dňa, keď sa všetko triaslo pod mrazivým závojom osuhle, strašiak povedal nežne stehlíkovi:

„Stehlíček, zjedz moje zuby, sú to najlepšie kukuričné zrnká.“

„Ale ty ostaneš bez úst.“

„Aspoň budem vyzerat' omnoho múdrejšie.“

Tak prišiel strašiak o ústa, ale bol rád, že jeho malý priateľ žije. A usmieval sa naňho orechovými očami.

Po istom čase ponúkol stehlíkovi aj svoj nos z mrkvy.

„Zjedz ho. Je bohatý na vitamíny. Len sa doňho pusti.“

Potom prišiel rad na orechy, ktoré mu slúžili ako oči. „Bude mi stačiť, keď mi budeš spievať,“ povzbudzoval ho.

Nakoniec ponúkol stehlíkovi aj tekvicu, ktorú mal namiesto hlavy.

Keď prišla jar, nebolo po strašiakovi ani stopy. Ale stehlík zimu prežil a vzlietol k belasému nebu.

„Pri večeri vzal Ježiš chlieb a dobrorečil, lámal ho a dával učeníkovi, hovoriac: „Vezmite si a jedzte, toto je moje telo.““ (Mt 26, 26)

Bruno Ferrero „Kruhy na vode“

Desatoro

Je nad čím rozmýšľať(8)

Praví proroci sa väčšinou báli svojho poslania. Aj Mojžiš uvádza obavu za obavu, námietku za námietkou. Trápi ho otázka, akú autoritu môže on mať a ako ju odôvodní. To je odveká tieseň tých, ktorí trpia napätím medzi chatnosťou, nehodnosťou vlastnej osoby a veľkosťou zvereného úradu...

„A keď mi nebudú veriť a nebudú počúvať môj hlas?“

- pýta sa Mojžiš ustarostene. Vtedy mu Jahve dá znať,

aká je moc jeho slov. Ale Mojžiš sa bojí a znova namieta: Nemám nijaký rečnícky talent! Nie som výrečný muž! Ak už potrebuješ proroka, pošli niekoho súcejšieho! - Ale Boh mu hovorí: Čím človek je a čo v živote môže, to je dar Jahveho! To platí aj o prorokovi. Jeho prorocké poslanie nie je jeho výkon, lež charisma, čiže je to dar. - „A kto dáva človeku ústa, alebo kto ho robí nemým alebo hluchým, vidiacim alebo slepým? Azda nie ja, Pán? A teraz len chod'! ... poučím ťa, čo máš hovoriť!“ (Ex 4, 11-12) „Id'!“

- zo samoty Madiánu do spoločenstva bratov! Stretol si Boha - chod' to zvestovať ľudu! Toto sa robí cez celé dejiny - samota a poslanie. Proroci, Ježiš Kristus sám, apoštoli, Cirkev. Chod'! Chod'! Oddelení pre evanjelium, ale nie osamotení!

Nech už jav horiaceho kríka spočíval v čomkoľvek, bol znamením Božej prítomnosti. V tejto Božej prítomnosti bolo miesto, na ktorom stál Mojžiš, sväté a zázračné. Jahve sa starostlivo nakláňa k svojmu ľudu a uisťuje ho o svojej starostlivosti. Videl biedu Izraela, počul náreky, pozná bolesti, chce Izraela zachrániť, vyvieť ho a dať mu novú zem, Svätú zem (pozri Ex 8, 7). Preto poslať vo svojom mene Mojžiša ako vysloboditeľa ľudu. Na Mojžišovu neistotu odpovedá uistením: „Som s tebou a budem ťa chrániť!“

Mojžiš si žiadal legitímáciu, aby mu ľud uveril. Pýtal sa na Božie meno. Báľ sa, že keby nevedel povedať, kto ho poslať, jeho stretnutie s Bohom by bolo pre ľud nevierohodné. Meno Božie, meno toho, ktorý ho poslať, mu bolo dané. Meno - to je osoba! Meno Jahve nie je nijaká definícia - je to meno spásy: „Ten, ktorý je, ten, ktorý je tu, ten, ktorý je s vami.“ Prítomný a činný, prítomný a zachraňujúci Boh! Boh s nami! Mojžiš môže teraz povedať: „Jahve, Boh našich otcov, ma poslať, on chce odtiaľ zostať s nami a chce nám pomáhať.“ Jahve sa akoby vydal do verných rúk Izraela. Jeho meno je odtiaľ zámok istoty a dôvery. Izrael má stále prístup k jeho srdcu (pozri Ex 33, 19).

„Chod', zhromaždi starších Izraela a povedz im: Zjavil sa mi Pán, Boh vašich otcov... a povedal mi: Bedlivo som vás pozoroval, aj to, čo sa s vami dialo v Egypte. Preto som sa rozhodol, že vás vyvediem z egyptského utrpenia...“ (Ex 3, 16-17).

Na základe mnohých Božích zásahov do života ľudu sa v Izraeli rozvinulo ojedinelé, široké, dejinné myslenie. Minulosť zostávala akoby stále prítomná. Pomáhala žiť a obstať v prítomnosti a orientovať sa pre budúcnosť. Izraelské Krédo nebolo filozofické, lež historické, sústredené na živého Boha národa a dejín, Boha oslobodenia, „ktorý vyvedol svoj ľud z Egypta“. Toto vyznanie bolo odpoveďou človeka starostlivému Bohu, ktorý sa sám dal poznať v dejinách. Mojžiš priblížil Izraelitom Boha, ktorého už dávno ctili. Oznamil im jeho meno. - Povieš deťom Izraela: „Ja som, ktorý som!“

Zvláštne meno! Koľko kníh sa už o tomto zvláštnom mene písalo! Jediný Boh! Boh Izraela, ale aj Boh celého sveta! Lenže Izrael je s ním akosi tesnejšie spojený - má o ňom vydávať osobitné svedectvo a splniť zverené poslanie. Jahve si ho na to vyvolil. Kvôli tomu ho vyvedol z Egypta, keď sa mu dal vopred plnšie poznať cez Mojžiša na Sinaji. Sľúbil Izraelu svoju ochranu, ale stanovil aj podmienky. Z toho vyrástla zmluva, ktorú Mojžiš uzavrel medzi Bohom a národom. Východisko tohto náboženského pohľadu na život v Bohu je ľudsky prístupné - je to historický fakt, ktorý nemožno poprieť. Boh zasiahol do dejín izraelského ľudu.

Ján Chryzostom kardinál Korec „Sloboda ako dar - či záhuba?“

www.fara.sk/vistuk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku